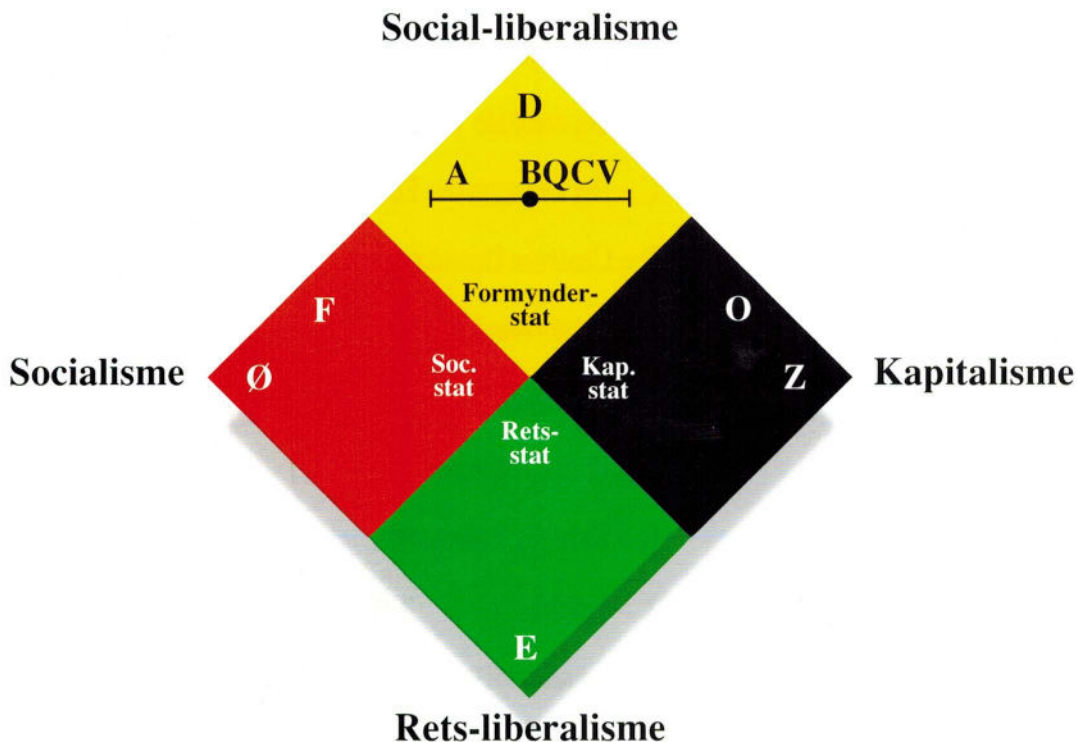

JORDENS BEDSTE LØSNING

- for økonomisk retfærdighed
personlig frihed
økologisk ansvarlighed
fredelig sameksistens

RETSFORBUNDET

Danmarks rets-liberale parti

Internet: www.retsforbundet.dk

Den politiske arena

Firkanten på forsiden forestiller ”den politiske arena”, og bogstaverne angiver partiernes indbyrdes stilling i den politiske kamp.

Se iøvrigt side 5.

A = Socialdemokratiet

B = Det radikale Venstre

C = Det konservative Folkeparti

D = Centrum Demokraterne

E = Retsforbundet

F = Socialistisk Folkeparti

O = Dansk Folkeparti

Q = Kristelig Folkeparti

V = Venstre

Z = Fremskridtspartiet

Ø = Enhedslisten

"Ethvert folk er sit fædrelands sande grundejer og kan aldrig ved nogen lov tabe denne ejendomsret".

N.F.S. Grundtvig

Hvad er der galt

Skiftende regeringer gør, hvad de kan for at fremstille et skønmaleri af livet i dagens Danmark. Og Danmark er da også stadigvæk et godt land at leve i - især for de velbjegete!

Men arbejdsløshed for nogle, arbejdspress og konkurrenceræs for andre, store skatter, tunge gældsbyrder, dyre varer, sociale nedskæringer, arbejdsfrie spekulationsgevinster, pampervælde og urimelige sagsbehandlinger, ventelister for livstruende sygdomme, depressioner, narko, kriminalitet og voldshandlinger, stadig tiltagende forurening, bakteriologisk "løbskørsel" og ressource-spild danner desværre et stadig tydeligere billede af en dansk virkelighed i retning af et mere og mere egoistisk og hårdkogt samfund.

- Politiske, administrative, organisatoriske og økonomiske hensyn vejer alt for ofte tungere end hensynet til mennesker, dyrevelfærd og miljø!

Og tilliden til, at politikerne formår at vende udviklingen, er svindende. Befolkningen har forlængst opdaget, at der er meget lidt forskel på den førte politik, når regeringsansvaret tynger - og de mange fine løfter før valgene modtages med et skuldertræk.

Og desuden bestemmes mere og mere jo af EU!

På det globale plan er problemerne desværre endnu større. Udviklingen viser klart, at vi ikke fortsat kan "løse" problemerne, blot ved bevidstløst at øge produktionen - følgen er ødelæggelse af naturen og dens rigdomme gennem rovdrift og forurening, uden at fattigdommen og dens alvorlige følger bliver mindre af den grund.

Hvad er der galt? Er det i virkeligheden vor blinde materielle stræben på pengemagtens bud, der nu for alvor begynder at forrykke balancen mellem menneske og natur? Og i så fald - hvordan ændrer vi på disse forhold, uden at vi alle bliver sociale tabere?

Dette er centrale spørgsmål, der optager mange, især unge. Og det er denne pjeces opgave at påvise, at problemerne er resultatet af en *grundlæggende uretfærdig*, og derfor forfejlet politisk ideologi, samt at fremlægge Retsforbundets enkle forslag til de selvskabte problemers løsning.

- Retfærdigheden er nemlig ikke bare retfærdig - den er også praktisk!

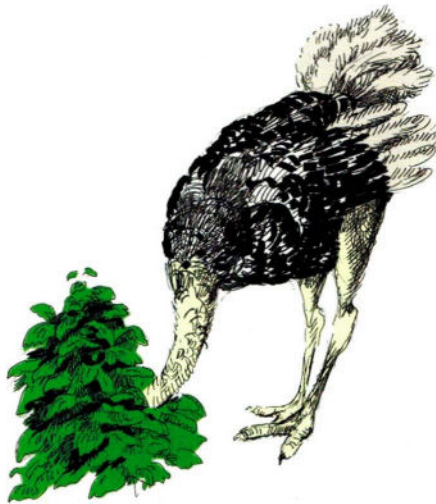
Politik er at fordele

Fundamentalt bygger ethvert samfund på en opfattelse af, hvad samfundet bør eje, og hvad den private sektor bør eje.

Dette er det såkaldte *primære* ejendomsretsbegreb, og det er det, vi i første omgang må have rede på, fordi det *sekundære* ejendomsretsbegreb, der omhandler det enkelte menneskes ejendomsret, naturligvis er helt afhængig af, hvordan den primære fordeling foretages.

Når denne problematik er så vigtig, er det, fordi vi ikke kan løbe fra den - den er der bare. Spørgsmålet ligger i selve begrebet samfund, stort eller lille, diktatur eller demokrati: *hvad* skal være fælleseje, og *hvad* skal være privateje?

Desværre opfører vore politikere sig som strudsen. De stikker hovedet i busken og lader, som om problemet ikke eksisterer. I deres iver efter at kapre stemmer har de travlt med at fordele selve produktionen ud fra devisen: *hvor meget* skal være fælleseje, og *hvor meget* skal være privateje. Og således spurgt, er der som udgangspunkt kun to forskellige muligheder: enten sker fordelingen i offentligt regi, eller også sker den i privat regi, hvilket ejendomsretsligt betyder, at *hele* produktionsapparatet enten ejes af samfundet eller af den private sektor.

Hermed er det politiske virke anbragt på en linie mellem to totalitære fordelingsystemer, **socialismen** og **kapitalismen**, venstre og højre.

Belært af disse to systemers umenneskelighed flygter demokratiernes politikere ind imod "midten", hvor man ejendomsretsligt er halvt socialistisk og halvt kapitalistisk, og hvor man så har frihed til at vælge graden af socialisme eller kapitalisme, til højre eller til venstre for "midten".

- Så langt, så godt! Men med deres strudsepolitik har politikerne desværre frataget sig selv styringen af udviklingen. Ejendomsretsligt har de anbragt sig, så de kun har valget mellem pest og kolera - mellem *mere* socialisme eller *mere* kapitalisme!

I Retsforbundet har vi ikke stukket hovedet i busken - vi spørger *hvad*, i stedet for *hvor meget!* I stedet for at fordele selve produktionen efter tilfældige kriterier dikteret af egoistiske pressionsgrupper, går vi helt ned på bunden af det økonomiske system og fordeler de faktorer, der *skaber* produktionen.

Det viser sig da, at produktionsapparatet består af to helt forskellige faktorer, nemlig *det naturgivne produktionsgrundlag* (jorden og dens råstoffer) og *de menneskeskabte produktionsmidler* (arbejdet og produktionskapitalen).

Erkendelsen af skellet mellem naturgivent og menneskeskabt i produktionsapparatets sammensætning er *en etisk erkendelse* ved samfundslivets begyndelse, og det er derfor ikke for meget sagt, at dette skel er det vigtigste skel, som vi mennesker ikke må overskride, om det skal gå os vel.

Det er desværre det, vi har gjort - og det er derfor, vor historie på denne fra naturens side så vidunderlige klode er en lidelseshistorie!

I den primære fordeling er der altså to faktorer (en naturgivent og en menneskeskabt) at fordele i stedet for bare een (produktionen) - og man kan derfor være halvt socialistisk og halvt kapitalistisk på to forskellige måder:

1. Samfundet "ejer" de *menneskeskabte* produktionsmidler (arbejdet og produktionskapitalen).

Den private sektor ejer det *naturgivne* produktionsgrundlag (jorden og dens råstoffer).

- Dette er det fejlvendte, **social-liberale** fordelingssystem.

2. Samfundet "ejer" det *naturgivne* produktionsgrundlag (jorden og dens råstoffer).

Den private sektor ejer de *menneskeskabte* produktionsmidler (arbejdet og produktionskapitalen).

- Dette er det retvendte, **rets-liberale** fordelingssystem.

(Anførselstegnene betyder, at samfundets ejendomsret udøves indirekte - se nedenfor!)

I stedet for de to totalitære systemer er der nu fire forskellige muligheder, idet "midten" er blevet til to modsatte liberale fordelingssystemer, og den politiske arena har forvandlet sig til en firkant, som illustreret på forsiden.

Bemærk også, at "linien" nu er anbragt, hvor den hører hjemme, nemlig som bærer af formynderstatens interne politiske magtstruktur.

I Retsforbundet er vi endvidere opmærksomme på, at det især er samfundets indtægtsgrundlag, der er bestemmende for den primære fordelings forløb:

Det, som samfundet beskatter eller inddrager, ejes indirekte i samme grad af samfundet - og det, som samfundet ikke beskatter eller inddrager, ejes direkte af den private sektor.

Med baggrund i ovenstående kan man næsten sige, at den social-liberale "velfærdsstat" er et politisk uheld. Ud fra et solidarisk *barmhjertighedsprincip* søger politikerne at opbygge et samfund uden socialismens tvang og uden kapitalismens uret - meningen er altså god nok, men politikerne har ikke været opmærksomme på, at behovet for barmhjertighed er skabt af uret. Jo mere uret, des flere fordelingspolitiske og sociale "ordninger" er der brug for.

Og netop uretten sørger social-liberalismens politikere selv for. Man finansierer nemlig barmhjertigheden ved at øge løn- og produktionsbeskatningen, og køber stemmer ved at formindske jordafgifterne (grundskylden). Uden at tænke over det, vender politikerne derved ejendomsretsbegrebet på hovedet (se pkt. 1 ovenfor), og resultatet er den social-liberale *formynderstat*, hvor en øget negativ anvendelse af produktionsapparatet i omfordelingens tjeneste bevirker, at velfærden gradvist må ofres for selve systemets opretholdelse - sådan som vi nu oplever det.

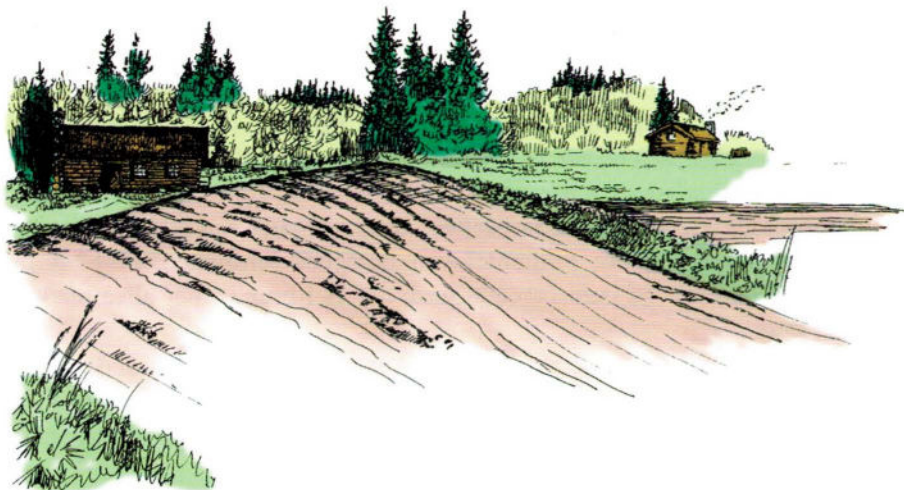
Skattefinansieret barmhjertighed og uretmæssige ejendomsforhold har taget hinanden i hånden - vildere og vildere går det! Det *kan* kun ende galt!

(I den seneste tid (1998) har en del kommuner øget grundskylden, *uden at sænke skatterne tilsvarende*. Dette er et skridt imod mere socialisme, og har intet med rets-liberal politik at gøre, sådan som mange fejlagtigt tror. Se iøvrigt senere!)

Retsforbundet ønsker ligeledes et samfund uden tvang og uret. Men vort udgangspunkt er et *retfærdighedsprincip* - for os er det nemlig indlysende, *at hvis ejendomsretten til produktionsapparatet er retfærdig, så vil produktionsresultatet også blive retfærdigt fordelt*. Vi baserer derfor samfundsindtægterne på jordafgifter (*fuld grundskyld*) i stedet for løn- og produktionsbeskatningen. Derved ændres samfundsudviklingen i retning af det retvendte, rets-liberale ejendomsretsbegreb (se pkt. 2 ovenfor).

Det rets-liberale udgangspunkt er, at vi alle har **lige ret** til det naturgivne produktionsgrundlag, og at det enkelte menneske har **den fulde ejendomsret** til værdien af sin egen arbejdsindsats og sine produktive investeringer.

På dette retfærdige grundlag opfylder den primære fordeling nu selve forudsætningen for dannelsen af et harmonisk samfund - den nemlig, *at et samfund aldrig må gøre uret imod sine borgere*. For gør samfundet det, er det umuligt for borgerne (i den sekundære fordelingsproces) at undgå at gøre uret imod hinanden uden at blive sociale tabere!

Jordrenteloven

Retsforbundets økonomiske politik har som forudsætning den fordelingslov, der hedder *jordrenteloven*, fremsat af "den moderne økonomis fader", *David Ricardo* i 1805 (se side 23). Jordrenteloven omhandler de økonomiske relationer mellem mennesket og naturen, og for at illustrere, hvad den går ud på, kan vi tage et par simple eksempler:

I det første forestiller vi os to lige flittige og lige dygtige nybyggere, der kommer til uopdyrket land. De finder et jordstykke, som er klar til at opdyrke, og de trækker lod om hver sin halvdel. A er den heldigste, for hans jord giver ham et udbytte på 500 hkg korn. B er mindre heldig - hans jord giver ham kun 300 hkg korn.

Da deres indsats af arbejde og produktionskapital har været ens, er A's *merudbytte* på 200 hkg noget, som naturen har givet ham i kraft af bedre jord. Vi siger derfor, at merudbyttet på 200 hkg er *en naturgiven jordrente*, mens de 300 hkg (altså A's restudbytte og B's hele udbytte) kaldes for *producentudbyttet* (det er jo skabt af producentens egen indsats, her målt ved B).

I et industrialiseret samfund som det danske, er problemet langt fra så overskueligt og enkelt, som i A og B's lille samfund, men de grundlæggende økonomiske mekanismer er de samme.

Det andet eksempel handler om forskellen på at drive en kiosk på Strøget i København og ved gadekæret i Lilleby. Det er indlysende, at kioskmændene på Strøget har mulighed for at sælge langt flere aviser og ispinde end sin kollega ved gadekæret - ikke nødvendigvis fordi han er flittigere eller dygtigere, men fordi hans kiosk har den bedste beliggenhed. I dette tilfælde siger vi, at merudbyttet er *en samfundsskabt jordrente*.

Producentudbyttets størrelse fastsættes her af udbyttet ved at drive kiosken ved gadekæret. For ifølge jordrenteloven beregnes jordrenten altid ud fra udbyttet på "den mindst indbringende jord, der er i brug" - her altså pladsen ved gadekæret.

Næsten al jordrente i et moderne samfund er samfundsskabt, fordi den skyldes samfundets udvikling. Det er altså ikke et specielt landbrugsfænomen, vi taler om, idet landbrugsjorden kun udgør ca. 10% af de danske jordværdier.

Den store hovedgevinst

Produktionens værdi består som foran omtalt af *producentudbyttet* og det natur- eller samfundsskabte merudbytte, *jordrenten*.

Ved en normalindsats dækker producentudbyttet altid omkostningerne ved produktionen samt arbejds lønnen, for hvis dette ikke var tilfældet, ville B og kioskejereren i Lilleby jo ikke kunne eksistere. Hertil kommer naturligvis udbyttet ved en indsats over det normale!

Jordrenten er det arbejdsfrie merudbytte *udover* producentudbyttet. Det er altså en sidegevinst ved produktionen, som er helt uafhængig af producentens indsats. Jo mere udviklet samfundet er, des større er "sidegevinsten", og i de store bysamfund er det forlængst blevet til den store hovedgevinst!

Det er ganske enkelt gigantiske summer, der her er tale om! I 1996 var den årlige butiksleje i Hong Kong på forretningsgaden Causeway Bay således - ja, hold fast! - over 52000 kr *pr. kvadratmeter*, på Strøget i København var den "kun" 6000-12000 kr *pr. kvadratmeter* (stakkels jordejere!), mens de nyrige i Moskva er kommet godt med med 29000 kr og årlige stigninger på 30 - 50%! Det er disse arbejdsfrie monopolkapitaller, der finansierer det søde liv på de luxuriøse lystyachter, og det er dem, der står bag de finanstransaktioner, der ruinerer de svage, politisk bestemte valutaer, og med mellemrum truer den globale økonomi med sammenbrud.

- Ikke sært, at *Winston Churchill* kaldte den private tilegnelse af jordrenten for "*monopolernes moder*"!

Men sært at *politikerne* ikke snart lærer at tage denne *det økonomiske livs mistelten* i ed!

Hvis jordrenten ikke inddrages til samfundet i stedet for skatter *bliver jorden gjort til en privat handelsvare* - sådan som vi desværre kender det. Dette medfører, at alle fremskridt i samfundet (også skattelettelser og rentefald samt ofte også øgede sociale støtteordninger og SU) bliver kapitaliseret og bliver til større jordværdi, idet man beregner, hvor stor den årlige fordel er ved at eje det pågældende areal - og det beløb, som denne fordel kan forrente, er jordens pris.

Ofte sker det med et stort tillæg for værdien af *kommende* fordele, og ved den egentlige jordspekulation holdes ubebygget jord tilbage fra "markedet" i årevis, således at jo mere man hæmmer samfundsudviklingen, des større pris kan man opnå for jorden.

I beregningen af gevinsten indgår en lang række faktorer: naturgivne erhvervsmæssige, samfundsøkonomiske og lokale forhold - alle har de indflydelse på prisen på jord. Men da der jo ikke kan produceres mere jord, har jordejerne fat i den lange ende, som sagt især i og omkring byerne og i de rekreative områder. De har derfor god grund til at sige som i revyvisen: "Så jeg beholder mine 20 tdr. land!"

- Se iøvrigt *Mogens Lykketofts* kloge kommentar (side 22) til den vestlige verdens "eksport" af jordspekulation til Rusland og de øvrige tidligere sovjetstater!

Hvad er grundskyld

Ovennævnte skadelige kapitalisering kan kun forhindres ved at inddrage jordrenten gennem det, der kaldes ”grundskyld”, d.v.s. en årlig jordleje, der af jordejerne skal betales til fællesskabet for brugsretten til jorden.

Det er altså en selektiv afgift, der *ikke* rammer producentudbyttet. Tværtimod: ved overgangen til det rets-liberale system bruges grundskylden til at fjerne skatterne på producentudbyttet, og når alle skatter er fjernet, har vi det, der kaldes ”fuld grundskyld”. Jordlejen svarer da til jordrenten, så de naturgivne og samfundsskabte fordele kommer alle til gode.

- Det er således noget ganske andet end den nuværende kommunale ”grundskyld”, der blot er en jordskat *oven i* de andre skatter, hvorved de bringer en ellers retfærdig samfundsindtægt i miskredit, til stor skade for de rets-liberale idéer!

Som eksemplerne illustrerer, er jordrenten ikke skabt af den enkelte, der dermed heller ikke har nogen moralsk ret til at beholde den. Til gengæld har vi alle en moralsk ret til ubeskattet at beholde hele værdien af vor arbejdsindsats og af vore produktive investeringer (producentudbyttet).

I dagens Danmark er det desværre lige omvendt. Private får jordrenten uden at røre en finger for det. Men i mange tilfælde er det ikke skødehaverne, der får jordrenten, for hvor mange landmænd ejer i virkeligheden deres jord? Eller butiksindehavere deres grunde? Eller parcelhusejere? - Ikke ret mange, og slet ingen unge!

De fleste har optaget store lån med pant i jorden (også i bygningerne, hvilket i denne forbindelse er urelevant!), som de via kreditforeningerne forrenter til private obligationsejere og til pengeinstitutterne. Det er dem, der indkasserer jordrenten sammen med private udlejere, forsikringsselskaber, pensionsskasser, fonde, multinationale selskaber, investeringsforeninger og professionelle jordspekulanter. Og så naturligvis dem, der har en ubelånt friværdi af betydning i deres jord.

Da jordrenten i dagens skatteplagede Danmark udgør ca. 50 milliarder årligt, er det altså ikke pebernødder, vi her snakker om! Men som det fremgår af det følgende, er jordrenten i virkeligheden langt større.

Retsforbundet har en plan

For at lave formynderstaten om til en rets-liberal **retsstat** må grundskylden først og fremmest bruges til at fjerne beskatningen af producentudbyttet, d.v.s. af løn og overskud, forbrug og omsætning.

Dette kan naturligvis ikke ske fra den ene dag til den anden, og Retsforbundets overgangsforslag (fremsat – og nedstemt! – i Folketinget i 1977) består derfor kort fortalt af to dele:

1. Samfundet skal straks opkræve de *fremtidige* jordrentestigninger, der sker fra forslagens skæringsdato, inden de gennem køb og salg og omprioriteringer indgår i samfundsøkonomien som grundværdistigninger. Det vil dermed ikke længere være muligt at belåne værdistigningerne og pantsætte Danmarks jord, og den skadelige spekulation i jordværdiernes stigning vil med ét slag blive standset.
2. De *hidtidige* grundværdier, der er registreret før skæringsdatoen, bliver belagt med 1/20 af jordrenten som grundskyld det første år, med 2/20 det næste år og så fremdeles, således at al natur- og samfundsskabt grundværdi vil være pålagt fuld grundskyld efter 20 år.

Det er et *ufravigeligt* krav, at hver eneste krone, der opkræves i grundskyld, skal bruges til skattelettelser, indtil alle skatter er fjernede.

Grundskyld uden skattelettelser vil nemlig føre til et socialistisk samfund, fordi grundskylden så blot vil blive en jordskat oven i alle de andre skatter.

Omvendt vil skattelettelser uden grundskyld føre til et kapitalistisk samfund, fordi skattelettelserne så blot vil kapitalisere sig i højere jordpriser.

- Retsforbundet må altså sige Nej til grundskyld uden tilsvarende skattelettelser, og Nej til skattelettelser uden en tilsvarende forhøjelse af grundskylden! At fravige dette, vil være at forlade den rets-liberale vej.

Vekselvirkningen mellem grundskyld og skattelettelser i overgangsperioden er meget vigtig - den virker som en slags "afkapitaliseringspumpe", der suger spekulationskapitalen (= den private tilegnelse af jordrenten plus den egentlige jordspekulation) ud af jorden, og gør den til skattelettelser! I takt med skatteafviklingen vil jordrenten stige, men stigningen inddrages omgående til nye skattelettelser - og så fremdeles, indtil både skattemonopolet og spekulationskapitalen i jorden er fjernet. Først da virker jordrenteloven frit, først da fremtræder jordrenten i sin fulde størrelse, og først da er grundskylden "fuld"!

Den foran omtalte forskel i butiksleje i Hong Kong med lave skatter og i København med høje skatter viser netop, at jordrenten bindes af skatterne og frigøres, når skatterne sænkes - i det kapitalistiske Hong Kong desværre for at blive kapitaliseret som arbejdsfri monopolkapital!

I overgangsperioden skal der naturligvis tages hensyn til f. eks. pensionister, så de i starten, mens moms og indkomstskatterne endnu er høje, kan slippe med en lempeligere grundskyld. Og den jævne overgang fra skat til fuld grundskyld er foreslået, for at ingen skal komme i klemme, når de samtidig skal indbetale den del af deres prioritetslån, der relaterer til jordværdien. Det kan på den måde ske i takt med, at skatterne lettes, og omkostningerne sænkes.

Ud over ændringen fra skat til fuld grundskyld medfører overgangen til retsstaten naturligvis mange andre ændringer - her vil vi blot nævne et par af de vigtigste:

Alle toldsatser skal gradvis fjernes, og ligeledes de importrestriktioner, der ikke er begrundet i miljømæssige, sundhedsmæssige eller etiske forhold.

Et rets-liberalt Danmark kan naturligvis ikke være medlem af en toldunion som EU! (Men derimod gerne af et frihandelsområde som EFTA).

Der iværksættes straks en gradvis afvikling af formynderstatens tilskudsordninger, først og fremmest erhvervstilskuddene. (Det er beregnet, at for hver en krone, staten i dag giver ud, må den opkræve tre - de to bliver hængene i systemet, og en sparet tilskudskrone bliver derfor til tre sparede skattekrone!)

Også den offentlige gæld må afvikles i overgangsperioden. Retsstaten fører ikke "aktiv" finanspolitik - dens regnskab er et husholdningsregnskab.

En lang række ministerier (skatteministeriet!) og styrelser nedlægges eller sammenlægges.

Amterne kan nedlægges, og de kommunale opgaver indskrænkes betydeligt.

Meget mere kunne nævnes, men det fører her for vidt. - Se iøvrigt afsnittene om markedsloven og om retsstatens udgifter og finansiering.

Den farlige cocktail

Den social-liberale sammenblanding af *privat* ejendomsret til jordens natur- og samfundsskabte værdi og *offentlig* ejendomsret til arbejdet og produktionsskapitalen (via skatter på løn, overskud, forbrug og omsætning) har som foran berørt vist sig at være en farlig cocktail - for smagens skyld tilsat et ordentligt stænk "social" solidaritet!

1. Når samfundet ikke får jordrenten, tvinges det til uretmæssigt at beslaglægge dele af borgernes retmæssige ejendom, nemlig udbyttet af deres arbejde og af deres produktive investeringer.

Pladsen tillader ikke her at opregne skatternes skadevirkninger. Men "skat avler skat", fordi den overvælttes på priser og lønninger, så vi i virkeligheden betaler hinandens skatter. Det er derfor, danske varer er blandt verdens dyreste, og det er derfor, sygehusene og skolerne er dyre i drift. Og hvis det sociale niveau skal fastholdes, skaber skatterne på den måde deres eget behov. Højere og højere, trin for trin!

Da skatterne samtidig virker som en straf på flid, initiativ og opsparing, udtørre de i virkeligheden selve den kilde, hvorfra de skal rinde. Politikerne må derfor

hele tiden finde på nye skatter og iværksætte øget kontrol med borgerne, så ærligt arbejde bliver gjort ”sort”!

2. Denne skadelige udvikling fremmes yderligere gennem den private tilegnelse og kapitalisering af jordrenten (ved udleje og ved salg), som i dag er årsagen til de store butiks- og huslejer og hovedstol for de plagsomme prioritetsrenter. Når ejendomspriserne stiger, er det især grundene der bliver dyrere – de bestående bygningers pris bestemmes jo altid af nybyggeriets omkostningsniveau.
3. Men ikke nok med det. I samspil med skatterne boltrer spekulationskapitalen sig samfundsskadeligt videre i skattefiduser, afskrivninger, valutatransaktioner og spekulation i rentesvingninger og kurser på aktier og obligationer.

Og for at lappe på de sociale følger af alt dette kræves der så yderligere nye skatter!

– *Skatter vil aldrig kunne slå til!*

4. Lægges hertil den voksende offentlige og private administration og det øgede organisations- og finansvælde, dannes der tilsammen et billede af et økonomisk galehus, *der i stigende grad anvender produktionsapparatet unyttigt eller ligefrem negativt*, og som kun kan bestå - dels fordi videnskaben hele tiden finder på nye produkter og produktivitetsforbedringer, dels fordi erhvervslivet i det behårde konkurrenceræs nødsages til at se stort på hensynet til medarbejdere, husdyr, sundhed og miljø, og dels fordi vi hensynsløst udnytter mennesker og ressourcer i de såkaldte u-lande, samt lader hånt om det globale miljø!

Marked, penge og miljø

Vi har foranstående omtalt en negativ udvikling, som kun rets-liberalismen kan redde os ud af. Men billedet af rets-liberalismens overlegenhed er ikke fuldendt uden en påpegning af, at fuld grundskyld (altså *hele* jordrentens inddragelse i stedet for skatter) tillige er en forudsætning for, at den anden naturlige fordelingslov, **markedsloven** kan fungere.

Mens jordrenteloven med fuld grundskyld som ”redskab” klarer de økono-

miske forhold mellem samfund og borger (i den primære fordeling), er det markedsloven, der i *den sekundære fordeling* tager sig af de økonomiske forhold borgerne imellem i de forskellige købs- og salgssituationer af såvel produkter som tjenesteydelser - åndens såvel som håndens. Og markedslovens "redskab" er *en ærlig prisdannelse* gennem udbud og efterspørgsel, fri for monopoler og særrettigheder, tilskud og skatteplyndring.

Denne prismekanisme fungerer fortræffeligt på den lille markedsplads, og når politikerne har så svært ved at få den til at fungere på samfundsplan med den såkaldte "markedsøkonomi", skyldes det, at man i formynderstaten ikke skiller jordrenten fra først, men blander det hele i en pærevælling!

Prisen på jord kan nemlig ikke underkastes udbud og efterspørgsel på samme måde som f. eks. jordbær, eller som produkter og tjenesteydelser - for jord kan der som bekendt ikke produceres mere af.

Derfor: først jordrenteloven - så markedsloven!

I denne rækkefølge afløses "markedsøkonomien" af **den retsafgrænsede konkurrence**, der nok giver "Plads for alle - plads for alle, der vil", som det forførisk lyder i en gammel arbejdersang! - men som også, stille og roligt *giver plads for dem, der ikke vil eller kan så meget.*

Iøvrigt er det således, at mange økonomiske kriser, der tilskrives mangler ved markedsmekanismen, i virkeligheden er et direkte resultat af jordspekulation, især i storbyerne, hvor jordpriserne som sagt er gigantiske. Når virksomhederne ikke længere kan klare den ublu husleje, må de lukke med arbejdsløshed til følge. Og det er især de unge og uetablerede, der på denne måde lukkes ude.

Markedsloven må naturligvis også gælde for omsætningen af varer landene imellem. Frihandel er til gavn for begge parter, og den eneste sikre vej til at hæve u-landenes levestandard (i samvirke med jordrentelovens *anti-kapitaliserende*

virkning!). Når frihandelen også kommer til at gælde valutahandelen (*fri konvertibilitet*) vil valutaspekulationen vanskeliggøres, fordi der ikke i en monopolfri økonomi vil opstå de nu politisk skabte misforhold mellem værdiansættelsen af real-værdier og valuta.

I et større perspektiv, når rets-liberalismen engang (jo før, jo hellere!) er slået igennem globalt, er monopolismen knust, og pengemagten berøvet sit falske værdigrundlag, og dermed sin magt. Tilbage er så pengenes oprindelige opgave som pålideligt byttemiddel for reale værdier, varer såvel som tjenesteydelser.

Sluttelig er der måske grund til her at præcisere, at samfundets ejendomsret til råstofferne giver samfundet en meget direkte indflydelse til sikring af disse stoffers miljørigtige anvendelse, *inden* markedet "får fat i dem"!

Retsstatens udgifter og finansiering

Jordrenteloven og markedsloven er det, man kalder *naturlige fordelingslove* - når først de er sat i gang, virker de helt af sig selv uden for politikernes og organisationernes rækkevidde.

- *På een betingelse!*

De vil ikke kunne fungere, hvis *samfundsudgifterne* er tilfældigt bestemte inden for politikernes og organisationernes rækkevidde, og dermed i realiteten ude af kontrol, som i den nuværende formynderstat. Den ærlige prisdannelse vil da ikke eksistere!

Samfundets opgaver må derfor bestemmes *retfærdigt* uden hensyn til særinteresser - de være sig nok så stærke eller "velbegrundede". Når særinteresserne er luget bort, er de egentlige samfundsopgaver tilbage - og det ligger i selve ordet, at det er sådanne opgaver, *som stort set alle borgere er lige interesserede i, bliver løst!*

- Eller, som det hedder i rets-liberalt sprogbrug: samfundsopgaverne er underlagt **statsmagtens etiske afgrænsning!**

Pladsen tillader ikke her en detaljeret forklaring af, hvad dette indebærer, men det væsentligste er, at retsstatens udgifter opdeles i de *etisk begrundede primærudgifter* og de *praktisk begrundede sekundærudgifter*.

Primærudgifterne finansieres af *de etisk begrundede fællesindtægter* (råstofudnyttelsen og jordrenten), hvorefter overskuddet af jordrenten udbetales til alle borgere som **borgerudbytte**.

Sekundærudgifterne finansieres ved egentlig brugerbetaling.

Det siger sig selv, at der er tale om en meget væsentlig begrænsning af de offentlige opgaver sammenlignet med formynderstaten, hvor de ukritisk svulmer i takt med valgløfterne, og hvor al samfundsgavnlig aktivitet iøvrigt er *kunstigt fordyret af skatter, besværliggjort af bureaukrati, bundet af organisationsvælde og undergravet af økonomisk spekulation!*

- Hvorfor dog gøre det så svært at være et ordentligt menneske?

Sandt demokrati

Retsstaten kan kort defineres som et etisk funderet og dermed et monopolfrit samfund, *hvor vi mennesker lever af at gøre hinanden tjenester* - ikke af at udkonkurrere hinanden, som under formynderstatens misforståede "marked-søkonomi" med alles kamp mod alle! Retsstaten er derfor i meget høj grad *selvstyrende og overskuelig*, hvor dens modsætning i realiteten er ustyrlig - demokratiet i formynderstaten slides simpelthen op af indre modsætninger og ekspertvælde.

I retsstaten afgrænses *den personlige* frihed kun af enhver anden borgers tilsvarende krav på personlig frihed - sikkert funderet på ligerettens bud: **enhver sit - og resten til ligelig deling!**

Den gren af den personlige frihed, der omfatter den politiske frihed, sikres af en valglov, der uden spærregrensere foreskriver forholdsmæssig repræsentation i den lovgivende forsamling for alle demokratiske anskuelser og forhindrer, at nogen favoriseres eller desavoueres fra statsmagtens side.

Alle Folketingets udvalgsberettigede partier deltager i regeringen i forhold til deres størrelse i en såkaldt *magistratsregering* (efter svejtsisk mønster). Valg afholdes hvert 4. år, dog kan 3/4 af Folketingets medlemmer forlange valg i utide. Iøvrigt indkaldes Folketinget kun, når lovgivningsarbejdet nødvendiggør det.

Der gives øget adgang til folkeafstemninger.

Partistøtte er naturligvis ikke en samfundsopgave i retsstaten.

En ny og bedre verden

Den samfundsbygning, der hedder **retsstaten**, og som vi i det foregående har forsøgt at beskrive, *bygger på samfundssindtægternes, næringslivets, statsmagtens og den personlige friheds retsafgrænsning* - fire søjler, stærkere og smukkere end nogen fra den græske oldtid!

På dette fundament kan der bygges en verden, hvor mennesket for første gang er blevet i stand til at styre udviklingen i harmoni med naturgrundlaget - *i retsstaten er den socialt retfærdige fordeling af produktionen nemlig indbygget i selve produktionsprocessen*. Ressourcerne bruges derfor ikke negativt til systemets opretholdelse, og en høj materiel levestandard vil kunne opnås med en langt mindre indsats end i dag - ikke alene af ressourcer, men også af arbejde og af den forurenende teknologi.

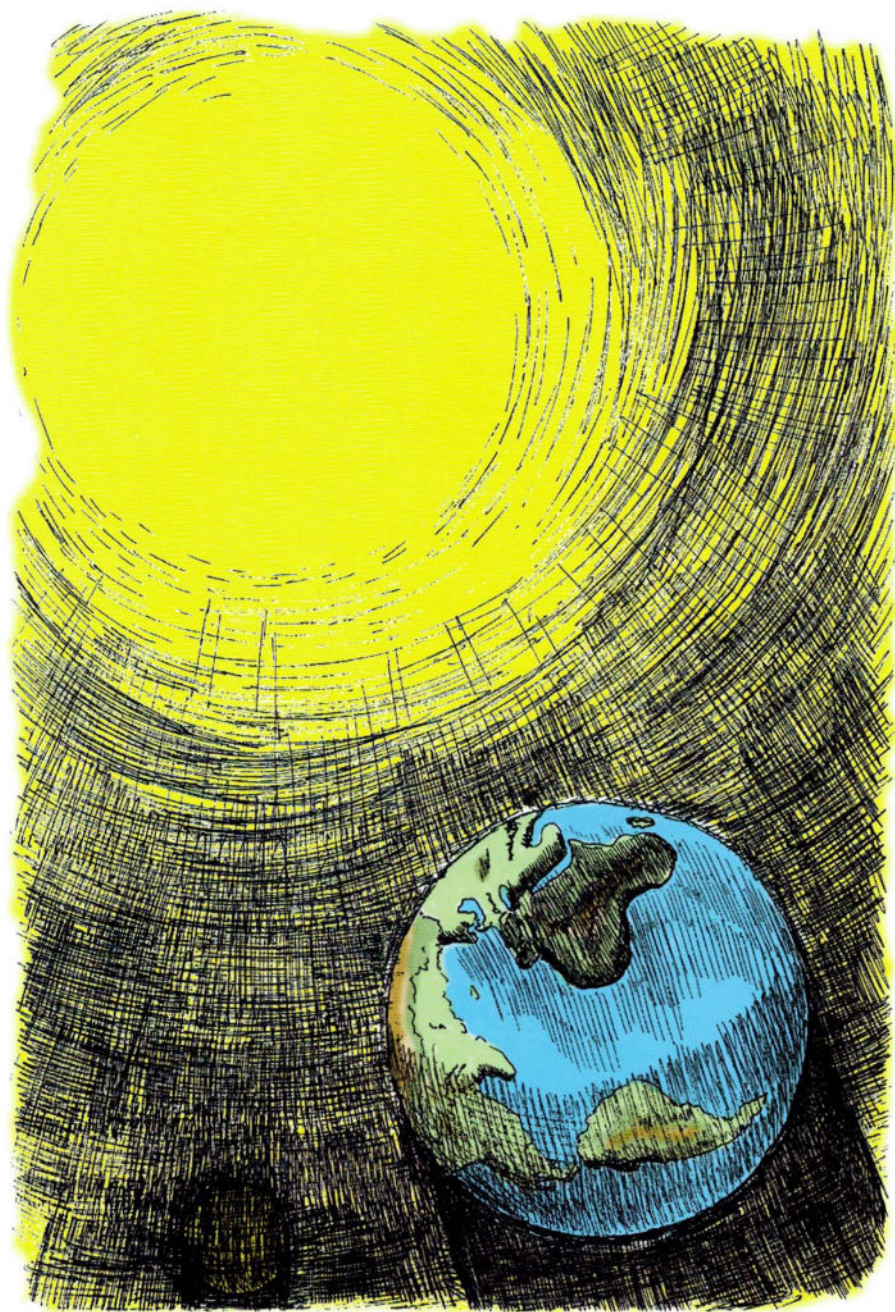
Miljøet vil rette sig, og vi vil få en afstresset produktionsproces med meget mere tid til den eneste form for forbrug, som vi kan tillade os at frådse med, uden at det går ud over de svage i vort eget land, de fattige i udviklingslandene og naturgrundlaget i videste forstand - nemlig en tilværelse i **kreativ livsudfoldelse!**

- Det, Grundtvig kaldte "et jævnt og muntert, virksomt liv på jord!"

Men endnu engang må vi advare:

Menneskeheden har afprøvet kapitalismen og socialismen med forfærdende resultater. Det er derfor en skæbnens ironi, at man nu sætter sin lid til den forræderiske social-liberalisme - et system, der ejendomsretsligt har taget *det værste* fra kapitalismen (private ejer det natur- og samfundsskabte) og *det værste* fra socialismen (samfundet ejer det arbejdsskabte), så den med Viggo Starckes advarende ord "*består af to ting, der ikke du'r!*"

Tilbage er den fjerde mulighed, rets-liberalismen - et system, der ejendomsretsligt består af *det bedste* fra kapitalismen (private ejer det arbejdsskabte) og *det bedste* fra socialismen (samfundet ejer det natur- og samfundsskabte). **Den fjerde mulighed** vil derfor tillige vise sig at være **den eneste mulighed** - *den består af to ting, der du'r!*

Når rets-liberalismen bliver almindelig anerkendt, vil der skabes de bedste forudsætninger for at afværge den globale økonomiske, sociale, økologiske og militære trussel. Og menneskeheden vil herefter få moralsk og økonomisk/teknologisk kraft og overskud til at samles om *den kosmiske opgave at afværge de trusler fra rummet, som med sikkerhed vil komme - ingen véd hvornår!*

- Det er utroligt, at **Retsforbundet - Danmarks rets-liberale parti** er alene om en politik med så løfterige perspektiver!

*Når vi teknologisk befinder os i atomalderen,
er det farligt,
at vi politisk befinder os i stenalderen!*

"Og brænder kun hjertet for sandhed og ret,
skal tiden nok vise, vi tænkte ej slet"

N.F.S. Grundtvig

"Ædelt er mennesket, Jorden er rig.
Findes her nød og sult, skyldes det svig."

Nordahl Grieg

HVAD ANDRE SIGER

William Blackstone (1723-1780), grundlæggeren af den engelske retsvidenskab: Jorden og alt, hvad der er i jorden, er hele menneskehedens fælles ejendom, givet den af Gud.

Adam Smith (1723-1790), skotsk nationaløkonom og filosof: Jordrente er en form for indtægt, som ejeren ofte oppebærer uden indsats fra hans side. Jordrente er måske derfor den form for indtægt, som bedst kan bære en særlig afgift.

Thomas Jefferson (1743-1826), amerikansk politiker og præsident, der udformede uafhængighedserklæringen: Jorden er givet menneskene til fælles eje, for at de kan arbejde og bo på den.

Richard Cobden (1804-1865), engelsk frihandelsmand og modstander af imperialismen: I, som skal frigøre jorden, vil komme til at udrette mere for jeres land end vi, der frigjorde handelen.

John Stuart Mill (1806-1873), engelsk filosof og nationaløkonom: Jordbesidderne bliver rigere, mens de sover, uden arbejde, uden risiko og uden opsparing. Stigningen i jordværdien, der er en følge af et helt samfunds arbejde, bør derfor tilhøre samfundet og ikke skødehaveren.

Henry George (1839-1897), amerikansk nationaløkonom, forfatter til den berømte bog "Fremskridt og Fattigdom": Grundlaget for vor sociale "retsorden" er en fornægtelse af retfærdigheden. Ved at tillade én mand at eje den jord, som andre mennesker skal leve på, har vi gjort disse til hans livegne i en grad, som stiger i takt med den materielle fremgang. Det er det, der har gjort det materielle fremskridts velsignelser til en forbandelse.

Leo Tolstøi (1828-1910), russisk forfatter: En løsning af jordspørgsmålet vil betyde løsning af det sociale spørgsmål ...

Dr. Sun Yat-Sen (1866-1925), kinesisk statsmand: Grundskyld, som det eneste middel til betaling af statsudgifterne, er en retfærdig, fornuftig og rimelig fordelt skat, og på den vil vi grundlægge vort nye system.

- sådan siger RETSFORBUNDET også !

HVAD ANDRE SIGER

Winston Churchill (1874 - 1965) Englands berømte premierminister under 2. verdenskrig:

“Jordmonopolet er ikke det eneste monopol, men det er langt det største. Det er et stedsevarende monopol, og det er moderen til alle andre monopoler”.

“Alle fremskridt bundfælder sig i jordværdien. Derved bliver jordejeren i stand til at tilegne sig en del af hver eneste offentlig eller privat indsats, stor eller lille”.

“Når jeg taler om grundspekulationen, sigter jeg mere til alt det, der foregår, end på den enkelte jordejer, som ofte er en hædersmand, der ikke har gjort sig klart, hvad det er for kilder, hans rigdom rinder af. Jeg ønsker ikke at hænge en enkelt klasse ud til offentlig skam og skændsel. Jeg synes ikke, at den, der tjener penge ved at indkassere jordens samfundsskabte værdistigning, moralsk set er ringere end den, der i denne barske verden tjener penge, hvor han finder mulighed derfor, når blot det sker inden for lovens rammer og i henhold til almindelig skik og brug. Det er ikke den enkelte, jeg angriber. Det er systemet. Det er ikke manden, der er slet. Det er loven, der er slet. Det er ikke den enkelte, der skal drages til ansvar, fordi han gør, hvad loven giver ham lov til, og alle andre gør. Det er staten, der er ansvarlig, fordi den ikke sørger for en bedre lov og en anden fremgangsmåde.

Vi ønsker ikke at angribe jordejeren. Vi ønsker at ændre loven”.

“Intetsteds, hverken i den nye verden eller i den gamle, har den arbejdende befolkning endnu nået at nyde fordelene ved på én gang at have fri handel og fri jord. Herved sigter jeg til et handelssystem og en jordordning, hvor så vidt muligt alle særrettigheder er elimineret”.

Mogens Lykketoft, finansminister, (om situationen i Østeuropa 1990): “Selv om produktionsapparatet privatiseres, kunne meget tale for, at *selve ejendomsretten til jorden forblev hos samfundet*. Den enkelte virksomhed og boligtager kunne godt få råderet, uden at enhver samfundsskabt værdistigning bliver til formuegevinst for private, således som vi oplevede det i 1960'erne og 1970'erne. Her kan man desværre være i tvivl, om det vil lykkes de nye demokratier at undgå samme vej som vores.” (Information 7/9. 1990)

- Sådan siger RETSFORBUNDET også !

DAVIS RICHARDOS JORDRENTELOV

lyder således:

”Jordrenten er det udbytte, som jorden kan give *udover*, hvad man ved samme anvendelse af midler kan få ud af den mindst indbringende jord, som er i brug.”

Udgivet jan. 1999 af C. Lambeks Legat for Danmarks Retsforbund.

3. reviderede udgave i 5000 ekspl. - ialt 15.000 ekspl. - oversat til engelsk og russisk

Sats/tryk: Arden Bogtrykkeri A/S - 98 56 10 22

Tegninger: Erik Boye Sørensen.

Tekst: Lars Bækgaard, Karen Margrethe Kirk, Poul Gerhard C. Kristiansen og Ejnar Pedersen.

GRUNDSKYLD

- er den bedste, mest visionære
og mest jordnære idé om samfundet,
der aldrig er blevet ført ud i livet.
Det er en smuk, stor og enkel idé.
Dem er der ingen overflod af i det
politiske liv for tiden.

Ebbe Kløvedal Reich

RETSFORBUNDET

Lyngbyvej 42 · 2100 København Ø · Tlf. 39 20 44 88 · Fax 39 20 44 50

Internet: www.retsforbundet.dk · E-mail: sekretariat@retsforbundet.dk